

Iosefina în rochie de mireasă,
în ziua întoarcerii ei la Gloucester

Mai mult decât m-am dus să cer

Text de Charles Foley

Josephine Woollam s-a născut în 1945 și, în timpul primilor patru ani de viață, era un copil fericit și sănătos. Apoi a lovit-o catastrofa. Josie a contractat o bacterie piogenă care cauzează osteomieliță, iar inflamarea, foarte dureroasă, a oaselor și a șirei spinării a început să se propage în corp. Capul, plămânii și picioarele au fost afectate de infecție. Josie a contractat o otrăvire a sângelui, care i-a cauzat mai multe excrescențe în oase, plămâni și scalp. La un moment dat avea treisprezece excrescențe numai la cap. Focarul infecției era în șoldul stâng ; ca urmare, creșterea normală a piciorului stâng era împiedicată. La vârsta de 10 ani, piciorul stâng era mai scurt cu 8 inci (20, 32 cm) decât piciorul drept și, în plus, era răsucit, ținând în jos. Din 1952, corpul a trebuit să-i fie tras într-un cărucior și să zacă într-un cadru. Petrecuse până atunci mai mult timp prin spitale decât acasă. Era epuizată fizic și mental și nu cântărea mai mult de 19 kg.

În 1955, Leonard Cheshire, comandant al unei unități a Forțelor Aeriene Regale, scria un scurt articol despre Giugiul de la Torino în revista hebdomaderă *Picture Post*, cu mai multe ilustrații. În Marțea din Săptămâna Mare, tatăl lui Josie a adus cu el revista acasă. Josie lipsise atâta de la școală, încât citea foarte greu. Cu toate acestea, ea a arătat un viu interes pentru ilustrații, mai cu seamă pentru imaginea Sfintei Fețe. În Vinerea Mare, mintea îi era concentrată pe momentul răstignirii, iar către ora 3 după-amiază, a cerut mamei sale să-i citească meditațiile Drumului Crucii. După care, Josie a spus, în mai multe rânduri, că, dacă ar putea vedea Sfântul Giugiul, cu siguranță ar putea merge din nou. Mama, cu inima frântă, a murmurat că da. Mai târziu în aceeași zi, temperatura corporală a lui Josie s-a ridicat la 103 °Fahrenheit (peste 39 °C), fiind transportată de urgență la spital, unde starea sa a continuat să se deterioreze în mod alarmant. A făcut o hemoragie pulmonară, iar până la începutul lui mai a tușit mai mult de o ceașcă de sânge pe zi. Dr. Stallman, chirurgul de serviciu, a trebuit să-i spună mamei că fata era pe moarte. Un preot a fost chemat pentru a celebra sfântul maslu și a-i da ultima împărtășanie. Josie nu putea să mănânce, dar repeta în continuu că, dacă ar putea vedea Giugiul, s-ar face iarăși bine.

Pe 9 mai, d-na Woollam scria comandantului Cheshire :

Vă scriu pentru a vă cere ca fiica mea Josie să fie binecuvântată cu o relicvă a Sfântului Giugiul, dacă acest lucru este posibil. Are 10 ani și este internată cu osteomieliță la șold și la picior. Ea are și o tumoare la plămân. Medicul care o tratează m-a informat că nu există nici o speranță ca ea să se simtă mai bine. Ea a tot fost internată și externată din spitale pe parcursul ultimilor 5 ani. Vineri a primit ultimele sacramente. Josie mi-a cerut să vă scriu, spunându-mi că dacă ar putea vedea Giugiul, s-ar simți mai bine și ar merge din nou. Toți cei de la spital au fost foarte drăguți cu ea. Are mereu dureri mari dar, cu toate acestea, zâmbește mereu ... Știu că cer minuni, dar sper și mă rog pentru ca rugăciunile mele să fie ascultate, pentru ca fiica mea să se simtă mai bine.

Cu stimă,

D-na Veronica Woollam

Se vede din acest simplu mesaj de credință și speranță, cu subînțelesuri perceptibile, că mama nu avea mari așteptări, dar că era stabilă emoțional, fermă și că se ruga cu toată inima.

Comandantul nu era la bază când a sosit scrisoarea, dar cineva de la birou a trimis familiei o frumoasă fotografie a chipului Omului de pe Giugliu și o scrisoare, în care explica că nu există relicve ale Giugliului, că Giugliul se afla la Torino, la o distanță de 2000 de mile (peste 3000 de km), că era rar expus în public și doar în condiții foarte stricte etc..

Când comandantul Cheshire s-a întors, el a fost informat despre scrisoarea trimisă ; mai târziu, a mărturisit că nu-și putea scoate din cap cererea familiei.

Apoi a primit două scrisori una după alta. Josie nu mai era pe patul de moarte, traversase infirmeria în fotoliu rulant. "Chirurgul abia putea să-și creadă ochilor, când a văzut-o în acest fel vineri." Cea de a doua scrisoare, sosită câteva zile mai târziu, indica că Josie ieșise din spital și că este acasă. Se simțea mult mai bine, așa cum nu se mai simțise de multă vreme.

În ceea ce mă privește, am petrecut cu d-na Woollam câteva ore în octombrie 1984 și i-am cerut să-mi relateze cu precizie ceea ce se întâmplase atunci. Sora Iosefinei, Paulina, era și ea prezentă și a confirmat faptele. "Când fotografia cu Sfânta Față a sosit prin curierul de dimineață, am pus fotografia deasupra șemineului, unde puteam să o văd în timp ce lucram. Și de fiecare dată când treceam prin fața ei, mă rugam și mă tot rugam..." În acea după-amiază, mama s-a dus ca de obicei la spital, pentru a-și vizita fata. Și-a amintit că unii membri ai personalului medical au abordat-o, spunându-i : "Veți vedea mari schimbări la Josie", ceea ce a întristat-o... Dar, în momentul în care a deschis ușa camerei în formă de cub, s-a aflat în fața unui pat gol și s-a temut de ce e mai rău. Apoi, a auzit un chichotit de dincolo de ușă și a găsit-o pe Josie așezată într-un fotoliu rulant, râzând de surprinderea care i se vedea pe chip. Infiriera șefă a declarat că, la micul dejun, Josie ceruse permisiunea de a se scula. Infirierile au făcut-o însă să aștepte, gândindu-se că era vorba de capriciul unei copile pe moarte. Josie însă le-a zis pe un ton atât de ferm că se simțea bine, încât infirierile au ridicat-o cu mare grijă și au pus-o în fotoliul ei. Spre marea lor surprindere, fata nu doar că putea să se așeze fără ajutor, continuând să pălăvrăgească ca o coțofană, dar începuse să manevreze singură căruciorul, plimbându-se prin infirmerie. Paisprezece zile mai târziu, ea ieșea din spital.

Mi-am zis că plasarea sfintei imagini pe șemineu și vindecarea spontană și simultană a copilei nu era decât o "coincidență". Din fericire, nu mi-am exprimat această părere cu voce tare, căci d-na Woollam a continuat : "Lucrul absolut remarcabil este nu doar că ea s-a recuperat atât de rapid și din momentul precis în care am pus fotografia într-un loc de onoare în casă, ci, că din acea zi, nici măcar un ulcer nu a mai apărut pe corpul ei. Cele opt răni de la picior nu s-au mai infectat niciodată". Paulina a adăugat că rănilor rămăseseră deschise și profunde, dar, din acea zi, nu au mai supurat vreodată.

Josie era mereu limitată la fotoliul ei rulant, pe de o parte fiindcă piciorul stâng era o problemă, iar pe de alta fiindcă picioarele nu ar fi putut suporta greutatea corpului său, oricât de lejeră. Pe 17 iunie, comandantul Leonard Cheshire s-a prezentat în pragul casei cu o fotografie mare a Giugliului și una în mărime naturală a Sfintei Fețe. El a stat de vorbă cu Josie și i-a explicat în amănunt toate lucrurile importante care fuseseră descoperite despre Giugliu și ceea ce ne arată acesta despre patimile Domnului Iisus. Când a venit vorba despre binecuvântarea cerută, anume să o primească chiar de la sursă, pur și simplu *nu era posibil, nici fezabil. Absolut deloc.* Josie a ascultat cu mare atenție prima parte a expunerii, dar celei de a doua nu i-a acordat nici cea mai mică atenție. Atunci, bunul căpitan i-a explicat încă o dată, răbdător, că Giugliul era încuiat în spatele a trei mari grilaje de oțel, cu trei chei diferite și că era protejat de foc într-o casetă de deasupra altarului catedralei din Torino. Proprietarul Giugliului era monarhul Italiei, care trăia în exil în Portugalia și care trebuia să-și dea consimțământul. Trebuia apoi cerută autorizația cardinalului Maurilio Fossati, arhiepiscop de Torino, deoarece el era gardianul Giugliului. Autorizația avocaților de drept canonic era de asemenea necesară, ca și cea a autorităților naționale italiene și – în efortul de a căuta ultimul argument – chiar papa

trebuia consultat în această chestiune... ea cerea imposibilul ! Josie privea la gura care îi spunea aceste lucruri, dădu din cap în semn de aprobare și surâse ... dar nu cu ochii.

În timpul Celui de Al Doilea Război Mondial, comandantul Cheshire a primit cea mai înaltă distincție pentru bravură pe care Marea Britanie o poate acorda : Crucea Victoria. Una dintre misiunile sale era de a bombarda un important pod feroviar de pe plaja de la Anthéor, care a eșuat. “Îmi voi aminti că o ocazie ratată e ratată pentru totdeauna și orice s-ar întâmpla pe viitor, nu voi mai ezita niciodată, atunci când am un obiectiv în cap”, scria Cheshire după această întâmplare. El înțelegea acum că se confrunta cu cineva care făcea exact ceea ce îi predicase el atunci lui Josie. Ori fata își știa scopul și nu se lăsa distrasă de la nimic. Descriind acea zi petrecută la Gloucester, Cheshire a declarat că privise la ceea ce rămăsese dintr-un copil cu piciorul deformat, mutilat și fixat într-o atelă, și îi ascultase cererea repetitivă, că dacă ar vedea Giulgiul, ar merge din nou. “Părea că nu exista altă cale decât aceea de a o duce la Torino.”

Era mai ușor de spus decât de făcut. Pe atunci, Cheshire însuși își revenea dintr-o operație chirurgicală majoră la piept, care îi interzicea să călătorească cu avionul. Utilizatoarea fotoliului rulant era un copil bolnav. Infirmiera însărcinată să îi însoțească a trebuit să anuleze călătoria în ultimul minut. Asta însemna că Cheshire trebuia să-și asume toate rolurile. Navigator, planificator și infirmier împingând și trăgând un fotoliu rulant, el trebuia să fie totul pentru amândoi. Și apoi, mai era vorba și de bani. El avea puțini, iar Josie nu avea nimic. Ați putea numi asta o întreprindere de credință.

Arhiepiscopul Grimshaw din Birmingham i-a ajutat să depășească problema banilor și să călătorească la Lisabona, unde trăia Umberto al II-lea al Casei de Savoia, casă care custodise Giulgiul în ultimii 500 de ani. Acest rege exilat le-a dat de bunăvoie toate autorizațiile necesare și destui bani pentru următoarea etapă a călătoriei lor. Fără știrea lor, a telefonat pe reprezentanții săi din Italia și le-a cerut să facă orice pentru a-i ajuta. În același timp, el l-a avertizat pe Cheshire că numeroase probleme ar putea apărea, atât cu administrația ecleziastică cât și cu cea civilă, mai ales cu privire la convocarea, într-un timp atât de scurt, a unor persoane importante și ocupate, care trăiau departe.

Călătorii noștri au trecut prin Spania și Franța, ajungând în Italia. Un mic grup de persoane îi aștepta deja la gara din Torino. Cazarea le fusese aranjată, iar Cardinalul îi putea primi a doua zi dimineață. Regele Umberto le facilitase într-adevăr calea.

Când cardinalul Fossati află că vroiau ca grilajul altarului să fie deschis, Giulgiul scos din racla sa sigilată, cu prezența prescrisă a martorilor legali, civili și ecleziastici, cu toate dispozițiile de securitate care trebuiau luate în calcul, scutură lent din cap a regret. Aceasta nu se putea aranja în așa de puțin timp ... prea mulți oameni ar fi fost incomodați, iar Giulgiul ar fi putut fi pus în pericol. Erau în impas. Asta până când Josie luă un mic pachet din spatele fotoliului său rulant și îi arătă o nouă pereche de încălțări pe care urma să le poarte la înapoierea în țară. Și o rochie albă lungă de dantelă, mândria și bucuria sa. Josie explică cardinalului că era vorba de “o rochie de mireasă pe care mătușa mi-a confecționat-o special pentru a primi binecuvântarea”. Atunci, Eminentța sa s-a îndreptat rapid către un colț al camerei, unde a reflectat îngrijorat câteva minute, înainte de a intra în biroul său, de unde a fost auzit vorbind cu mai multe persoane la telefon. Când a revenit în cameră, le-a zis să revină la orele 4 după-masă : dacă dispozițiile puteau fi luate la timp, binecuvântarea ar fi putut avea loc.

Toate dispozițiile au fost luate la ora convenită. Autoritățile erau prezente. Josie era acolo, îmbrăcată în rochia de mireasă cu voal, iar noile încălțări erau strânse frumos în spatele fotoliului său rulant. A urmat o perioadă de rugăciune privată și ferventă, până în momentul în care cardinalul s-a ridicat în picioare. Doi preoți au urcat pe scară, au început să rupă sigiliile și au deschis grilajele de oțel. Racla, cu o lungime de peste 4 picioare (peste 1, 20 m), a fost scoasă din altar, coborâtă și așezată mai întâi pe o masă din fața altarului. După care, a fost plasată pe brațele fotoliului rulant, pentru ca Josie să-și poată

pune mâinile deasupra. Dar nimic nu s-a întâmplat. I s-a cerut cardinalului dacă este posibil să se frângă și sigiliile exterioare, pentru ca Giulgiul să fie scos din raclă. Cardinalul a examinat sigiliile și s-a decis pentru ruperea lor. Înfășurat în cuvertura sa de mătase roșie, Giulgiul a fost scos afară, cu tot cu numeroasele sale panglici și sigilii de autenticitate, și așezat pe genunchii Iosefinei. Nimic nu s-a întâmplat. Josie a întrebat dacă Giulgiul ar putea fi așezat pe atela de la piciorul stâng. Și pentru asta cardinalul își dădu consimțământul. Nimic nu s-a întâmplat. Josie a fost autorizată să-și pună mâna înăuntrul cuverturii de mătase roșie. Apoi ruloul greu a fost pus din nou la loc cu respect, iar lacătele au fost închise și ștampilate. Evenimentele au fost înregistrate și consemnate în documentele oficiale, iar Giulgiul a fost repus la locul lui.

Josie nu s-a ridicat în picioare și nu a mers, așa cum își imaginase și cum și-o dorise. Era foarte tăcută. Ea a sărutat inelul cardinalului în sacristie și i-a mulțumit pentru numeroasele sale dovezi de gentilețe ; și-a strâns rochia de mireasă și și-a împachetat pantofii. Aparent, nimic nu se produsese, nimic nu se schimbase. Leonard Cheshire, martorul acestor prime zile, spune : “La început, fata era în mod firesc dezamăgită, dar, curios lucru, ea părea să aibă un obiectiv, o direcție. Vorbea foarte puțin despre ea însăși și despre vindecarea pe care o sperase, dar începuse să vorbească mult despre alții și despre imensa onoare care s-ar face Domnului prin Sfântul Giulgiu, dacă toată lumea ar putea numai să-l vadă”.

Mama lui Josie îi aștepta la gara Victoria din Londra și în vreme ce o întreba pe Josie despre ce a primit la Torino, ea i-a răspuns : « Mai mult decât m-am dus să cer » ... un răspuns straniu pentru un copil. Ea a adăugat mai târziu că, dacă ar fi știut atunci câte probleme avea să cauzeze această călătorie a ei, nu ar mai fi cerut să meargă!

Josie nu a pretins niciodată că a fost vindecată, dar, la întoarcerea ei în Anglia, s-a observat că rănilor profunde, deschise și rezistente, inclusiv cele de la picior, începeau să se închidă. Din acel moment și până la sfârșitul vieții, ea nu a mai avut recidive ale mielitei osoase, cu excepția unei operații minore la finele anului 1955, pentru a drena un ulcer. Josie era mereu limitată la scaunul ei cu rotile, deoarece nici unul din picioare nu ar fi susținut-o.

Care este dovada celor declarate mai sus ? Chirurgul ortopedic, care o îngrijise de la începutul maladiei ei, din 1949, era membru al Colegiului Regal al Chirurgilor. În jurnalul său medical de la începutul anului 1956, Dr. Stallman scria cu o anume fascinație : “*Pare că cavitățile rănilor sunt vindecate.*” După ce și-a reluat îndatoririle de chirurg ortopedic, Dr. Merryweather, și el membru al aceleiași instituții, declara în același an: “Osteomielite pare să fie în repaos și *nimic nu indică o recidivă a infecției osoare*, cu toate că aceasta a lăsat-o cu un teribil handicap. În cele din urmă, i-am amputat piciorul (stâng), deoarece nu îl mai putea utiliza, iar ea s-a adaptat ulterior foarte bine la piciorul artificial” (extras dintr-o scrisoare privată, datată 8 octombrie 1984). Amputarea a avut loc în 1966. Până atunci, piciorul stâng, deformat, era strâns într-un fel de “pantof” cu șublere din oțel de ambele părți, care se extindea în jos cu un picior fals și un pantof. Ea nu se putea deplasa decât cu cârje. Era o proteză inutilă și stingheritoare, iar șublerele îi cauzau răni dureroase. Cu piciorul artificial însă, mai întâi cu două cârje, apoi cu una singură și în sfârșit fără, a putut să meargă ! Dr. Merryweather scrie : “Când privesc la istoria sa (medicală) în ansamblu, trebuie să admit că este frapant că finele lui 1955 a coincis cu o lungă perioadă de osteomielite întreruptă. Era doar o coincidență sau ceva mai mult ?”

Josie și comandantul Cheshire în timpul primei lor sosiri în catedrala din Torino

Josie a început să câștige în forță și a început să ocupe un post de telefonistă, mai întâi cu jumătate de normă, apoi cu normă întreagă. În 1968 l-a întâlnit pe Roy Jones. S-au căsătorit și au avut primul lor copil în 1970. Din nefericire, acesta a murit la mai puțin de un an de la naștere, dar Richard, cel de al doilea copil, născut în 1973, trăiește astăzi alături de tatăl său, nu departe de Stroud, în Gloucestershire.

Josie s-a reîntors la Torino, cu ocazia expunerii publice a Giulgiului din 1978 și și-a exprimat bucuria că dorința sa de copil s-a împlinit : mii de persoane din lumea întreagă puteau acum să vadă sfânta pânză.

Motivul meu de a scrie acest raport este triplu :

- 1) S-a insistat în mod incorect pe evenimente;
- 2) Nici o anchetă nu a avut încă loc cu consultarea primilor martori;
- 3) Caracteristicile pentru a lua în calcul o vindecare miraculoasă așa cum au fost ele exprimate de papa Pius al X-lea nu au fost încă aplicate la situația Iosefinei. *Ziua crucială a restabilirii ei medicale a fost aceea când o imagine a Sfintei Fețe a sosit prin poștă și a ocupat un loc de onoare în casa Woollam. În acea zi și la acel moment precis, Josie a început instantaneu să se simtă bine.* Călătoria la Torino, deși a fost cea mai mediatizată, este secundară acestui fapt. Principalii martori sunt mama Woollam, sora mai mică Paulina și, mai ales, cei doi chirurghi ortopedici, Dr. Stallman și Dr. Merryweather.

Regulile papale pentru a recunoaște o vindecare miraculoasă sunt următoarele :

1. **Maladia este foarte gravă, iar starea bolnavului nu se ameliorează.**

Copila era pe punctul de a muri de o boală mortală, iar îngrijirile medicale nu au servit la nimic.

2. **Recuperarea trebuie să fie imediată, fără vreo perioadă de convalescență.**

Copila era bolnavă de cinci ani. Vindecarea a început chiar din momentul în care mama sa, fără știrea ei, a așezat imaginea Sfintei Fețe pe șemineu, acasă. Iosefina s-a ridicat din pat și se simțea bine. Boala nu doar că a regresat, dar nu au mai existat supurații ulcerose, nici atunci, nici în vreun alt moment al vieții sale. Cu alte cuvinte, osteomielitei s-a stopat.

3. **Vindecarea nu poate fi explicată în mod natural.**

Progresia bolii a fost stopată, iar copila a trecut de la o stare de maladie foarte gravă, la o stare promițătoare de sănătate, care a fost amplu satisfăcută.

4. **În nici un moment nu trebuie să existe vreo recul sau vreo ameliorare a bolii.**

În următorii 26 de ani care i-au mai rămas de trăit, osteomielitei nu i-a mai revenit. Rapoartele medicale sunt semnate de mâna chirurgilor.

Trebuie menționat că o vindecare imediată sau foarte rapidă a osteomielitei prin cauze naturale este imposibilă. Boala nu afectează doar un organ, ci și țesuturile din împrejurimi și măduva osoasă. Ea se propagă printr-o invazie toxică a circulației sanguine și a sistemului limfatic, inclusiv a măduvei osoase, pătrunzând în tot organismul. Pentru a restaura celulele distruse (din piele, mușchi, oase) trebuie să apară noi celule, iar această dezvoltare fiziologică necesită timp. Vindecarea instantanee a întregului corp este, atât biologic cât și medical, imposibilă. Cu toate acestea, exact asta i s-a întâmplat Iosefinei Woollam. Ulcerele multiple au încetat să mai producă puroi. Rănile au rămas deschise până la sosirea sa la Torino. După ce Sfântul Giulgiu a fost așezat de-a lungul piciorului ei, rănile au început să se închidă și să se vindece, lăsând o cicatrice ca semn al plecării lor.

Nu doar că mergea din nou, dar, așa cum am auzit-o cu bucurie spunând, Josie conducea propria sa mașină, avea un soț, un copil, o casă și i s-a dat forța de a se ocupa de ei cu mândrie. Am o înregistrare pe casetă făcută de Josie, cu privire la evenimentele pelerinajului său la Torino. Ea vorbește calm și egal, fără nici o exagerare, și nu pretinde niciodată extraordinarul. Este foarte emoționant să o ascuți, în vreme ce, fără succes, ea încearcă să explice ceea ce s-a petrecut la Torino; ea ezită, șovăie și se oprește. De trei ori încearcă să descrie, să explice, apoi sfârșește prin a spune : “E dificil de pus în cuvinte ... a fost o grație specială ... orice o fi fost, acest ceva mi-a schimbat complet perspectiva, întreaga stare de spirit.” Când am ascultat-o și am reflectat la ceea ce spunea, reacția mea a fost că devenise înțeleaptă.

Leonard Cheshire spune despre ea că devenise altruistă, calmă, cu o pace interioară pe care lumea nu o poate da. Sora sa Paulina se teme de faptul că nu poate descrie propriile sentimente avute atunci, și cu atât mai puțin pe cele ale Iosefinei, dar folosește de mai multe ori cuvântul “fericită”. Este ceea ce Josie însăși subliniază, faptul că a cunoscut pacea cea mai profundă a ființei sale. Toate lucrurile care o supăraseră în trecut păreau să se estompeze, ca frica de a fi o povară pentru alții, de a trebui să conteze pe ceilalți pentru ajutor, și faptul că va fi mereu așa... După Torino, ea și-a dat seama că durerea și suferința vor exista mereu; acum putea chiar să accepte pierderea primului copil, deși vocea ei cobora cu un ton sau două atunci când spunea asta. “Ceva s-a schimbat în mine la Torino. Nu pot să descriu ce anume, dar asta m-a ajutat să-mi accept viața așa cum e ... mă simțeam atunci foarte aproape de Iisus, nu emoțional sau sentimental, dar acum știu că pot să-L urmez. Ceva mi-a fost dat în acea zi, binecuvântarea de a face față necazurilor traiului zilnic. Sunt fericită și mulțumită, iar această stare a rămas, din acel moment, cu mine, în fiecare zi.” Se poate simți în vocea ei adevărul profund și liniștit al acestor cuvinte.

Josie Woollam a murit pe 31 mai 1981. Dumnezeu să odihnească acest suflet frumos !

Această relatare ar fi incompletă fără mențiunea specială a două persoane : mama lui Josie și chirurgul său. D-na Veronica Woollam are un nume pe măsură (*wool = lână* în limba engleză). Ea este de talie mică, blândă și vorbește ca și cum L-ar fi întâlnit pe Domnul Iisus la piața săptămâna trecută. Cu afecțiune, aș compara-o cu mama despre care apostolul Matei vorbește în cap. 15, versetele 21-28. Ne putem lesne imagina cum Domnul dă afirmativ din cap și surâde și acestei mame : “*O, femeie, mare este credința ta ! Fie ție după cum voiești ! Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela.*”

În al doilea rând, vorbim despre Dr. Merryweather. Printre întrebările dificile pe care i le-am pus, a fost cea despre faptul că Iosefina a murit de o bronșiectazie (dilatarea și inflamarea căilor respiratorii, datorate în general formării de țesut fibros în plămâni). Mi-am adus aminte că Iosefina făcuse distincție între osteomielită și boala de plămâni, care, spunea ea, era datorată unei pneumonii din copilărie. Răspunsul chirurgului, care ne pune pe gânduri, rezumă astfel evenimentele : “Infecția de bază a fost o septicemie (prezența în sânge a bacteriilor cu toxinele lor). Rezultau de aici abcese osoase și bronșiectazia. Cred totuși că bronșiectazia nu a apărut decât după osteomielită. Putem spune deci că era secundară celei dintâi.” Medicul a continuat : “*Există cu siguranță în această poveste remarcabilă lucruri care nu pot fi explicate științific. Cunoaștem cu toții puterea spiritului asupra corpului. Mi se pare că chiar și o persoană totalmente ireligioasă ar trebui să admită că ceva i s-a întâmplat Iosefinei, ceva care i-a schimbat atitudinea mentală, cu efect subsecvent asupra maladiei sale. Acesta este, cred, puținul pe care îl putem spune, iar mulți oameni îi vor fi dat o interpretare spirituală.*”